

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்- 36)

Dec (1) / 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 8
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 12
4. முமுக்ஷுப்படி 19
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....26
6. திருமாலை 32

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 13)

1. விச்வம்

முழுமையாக உள்ளவன். முதலில் எம்பெருமான் அனைத்து விதத்திலும் பூர்ணமாக உள்ள தன்மையைக் கூறுகிறது. இந்தத் திருநாமம் விச் என்ற மூலத்திலிருந்து, அனைத்து அவயவங்களிலும் ப்ரவேசிக்கிறான் என்ற பொருளில் வந்தது. மஹாபாரதம் மோக்ஷ தர்மத்தில் - வேசநாத் விச்வமித்யாஹு: லோகாநாம் காசிஸத்தம லோகாம்ச்ச விச்வம் ஏவ இதி ப்ரவதந்தி நராதிப - காசி அரசனே! அனைத்து உலகங்களிலும் ப்ரவேசிப்பதால் எம்பெருமானை விச்வம் என்கின்றனர். இதனால் அந்த உலகங்களையும் விச்வம் என்கின்றனர் - என்று உள்ளது. எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம் மற்றும் விபவம் ஆகிய அனைத்தையும் இயல்பாகக் கொண்டுள்ளான். இவற்றை முழுமையாகவும் பூர்ணமாகவும் கொண்டுள்ளான். இவற்றைப் போன்று வேறு யாருக்கும் இவை இப்படியாக இல்லை. இவனை விட உயர்ந்தவர்களும் இந்த விஷயங்களில் இல்லை. இவை அனைத்தும் மங்களகரமாக உள்ளன. விச்வம் என்பது முழுமையைக் குறிக்கும். எல்லையற்ற குணங்கள் கொண்ட பகவானை இப்படி முதலில் கூறியது பொருத்தமே ஆகும்.

இங்கு விச்வம் என்பது ஆண் பாலாகவும், பெண் பாலாகவும் வரவில்லை (neuter gender). இது விஷ்ணுவைக் குறிப்பதால் ஆண்பாலாக இருக்கலாம் என்ற சிலர் எண்ணக்கூடும். ஆனால் ஒரு சொல்லின் பால் என்பது, உபயோகத்தால் வருவது அல்லாமல் இலக்கணத்தினால் மட்டுமே அல்ல. இதனை அஷ்டாத்யாயி - ததிசிஷ்யம் ஸஜ்ஞா ப்ரமாணத்வாத் - என்றது.

விச்வம் என்று பதம் பொதுவாக காரியத்தைக் குறிக்கிறது. ஆனால் இங்கு காரணத்தைக் குறிப்பதாக உள்ளது என்று சிலர் கூறுகின்றனர். இது சரியான வாதம் அல்ல. காரணம் - எம்பெருமானே அனைத்து திருநாமங்களுக்கும் மூலமாக, சொல் இலக்கணம் ரீதியாகவும் உபயோக ரீதியாகவும் விளங்குகிறான். அப்படி உள்ளபோது, இந்தத் திருநாமங்களின் இரண்டாம் பட்சமாக எம்பெருமானைக் கொள்ள இயலாது.

ஒரு சிலர் விச்வம் என்றால் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உலகத்திற்கும் உள்ள ஒற்றுமையைக் கூறுகிறது என்று வாதாடலாம். இது சரியான வாதம் அல்ல. விச்வம் என்பது ஒற்றுமையைக் குறிக்கவில்லை. "தத்வம் அஸி" என்னும் உபநிஷத் வாக்யத்தில் கூறப்பட்டபடியே இங்கும் ஒற்றுமை கூறப்பட்டது என்று வாதாடலாம். இந்த வாதம் இங்கு பொருந்தாது. இந்த இரண்டு சொற்களுக்கும் இடையே பொருத்தம் இல்லை. மேலும், பொதுப்பெயர்கள் அனைத்தும் தனித்தனியாகவே கொள்ளப்பட்ட வேண்டும். அவற்றில் ஒற்றுமை காண இயலாது. மேலும் பெயர்களில் பால் வித்யாசம் உண்டு. உதாரணமாக, விச்வம் என்பது பொதுப்பாலாகவும், விஷ்ணு என்பது ஆண்பாலாகவும் உள்ளதைக் காணலாம். இப்படியாக ஒற்றுமை குறித்துக் கூறப்படும் அனைத்து வாதங்களும் நம்மால் முன்பே பல இடங்களில் மறுக்கப்பட்டன. இங்கு கூறப்பட்ட பூர்ணத்வம் என்பது, "விஷ்ணு" என்று தொடங்கி, அனைத்து திருநாமங்களிலும் விவரிக்கப்படுகின்றன.

2. விஷ்ணு

விஷ்ணு தன்னுடைய விபூதிகள் அனைத்திலும் ப்ரவேசிப்பவன்; சித் மற்றும் அசித் என்று உள்ள தன்னுடைய விபூதிகளில் ப்ரவேசிப்பவன். இதனை ச்ருதி கீழே உள்ளபடி கூறுகிறது.

- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ - விவேச பூதாநி சராசராணி - அசையக்கூடியவை, அசையாமல் உள்ளவை என்று அனைத்திலும் ப்ரவேசித்தான்.
- தைத்திரீய ஆரண்யகம் - ததேவானுப்ராவிசத் - அதற்குள்ளே ப்ரவேசித்தான்.
- வ்யாப்ய ஸர்வாந் இமான் லோகாந் ஸ்தித: ஸர்வத்ர கேசவ: ததச்ச விஷ்ணுநாமா அஸி விசேர்த்தாதோ: ப்ரவேசநாத் - அனைத்திலும் கேசவன் ப்ரவேசித்ததால் அவன் எங்கும் உள்ளான்; ஆகவே உனது திருநாமம் விஷ்ணு ஆகும்.

விஷ்ணு என்பது ப்ரவேசித்தல் என்பதைக் கூறும் தாதுவான விச் என்பதிலிருந்து வருகிறது. விஷ்ணு என்ற பதம், விச் என்ற தாதுவுடன் க்னு என்பதைச் சேர்த்து வெளிப்படுகிறது. இதன் மூலம் ப்ரவேசித்தல் என்பது இவனுக்கு எப்போதும் உள்ளதைத் தெரிவிக்கிறது. இந்த மேன்மை இவனுக்கு இயல்பாகவே உள்ளது. முதல் திருநாமம் ஆகிய விச்வம் என்பது பூர்ணத்வத்தையும், இரண்டாவது திருநாமம் ப்ரவேசித்தலையும் விளக்குவதால், புனருக்தி என்னும் கூறியது கூறல் என்ற தோஷம் இல்லை.

3. வஷ்ட்கார:

ஆகாயம் எங்கும் ப்ரவேஸித்திருப்பது போன்று அல்லாமல், இவன் எங்கும் ப்ரவேஸித்திருப்பதன் பயன் கூறப்படுகிறது. அனைத்தையும் தன் வசமாக்கிக் கொள்கிறவன் என்பதால் வஷ்ட்கார என்று வந்தது. இதன் தாதுவான வஸ் என்பது காந்தியைக் (தேஜஸ்) குறிக்கும். இதனுடன் அட் என்பது சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஸ என்பதற்குப் பதில் தாதுவில் ஷ என்பது உள்ளது. ப்ருஹத் உபநிஷத் (6-4-22) - ஸர்வஸ்ய வசீ ஸர்வஸ்ய ஈசாந: - அனைத்தையும் வசப்படுத்துவன், அனைத்தையும் ஆள்பவன் - என்றது. மஹாபாரதம் - ஜகத்வசே வர்த்தேதம் - இந்த உலகம் அவனது கட்டுப்பாட்டில் உள்ளது - என்றது.

4. பூத பவ்ய பவத்ப்ரபு:

மூன்று உலகங்களுக்கும் எஜமானனாக உள்ளான். ப்ரபு என்றால் ஸ்வாமி மற்றும் சேஷி (எஜமானன்) என்றாகிறது. அஷ்டாத்யாயி - விப்ரஸம்பயோ ௫ அஸங்ரூயாம் - என்றது. அதாவது, பூ முதலான தாதுக்களில் வி, ப்ர முதலான ப்ரயோகங்கள் முன்னோ பின்னோ வருமாயின், ௫ என்பது சேர்க்கப்படவேண்டும். எனவே இங்கு ௫ என்பது (பூ+த) சேர்க்கப்பட்டது. சாஸ்த்திரங்கள் கிழே உள்ளபடிக் கூறுகின்றன:

- தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (11) - பதம் விச்வஸ்ய - உலகின் நாயகன்.
- ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (6-7) - பதம் பதீநாம் - நாயகர்களின் நாயகன்.

- தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (4-1-8) - பூதஸ்ய ஜாத: பதிரேக ஆஸீத் - அனைத்து உயிர்களின் ஒரே எஜமானன்.
- புருஷஸூக்தம் - தத் புருஷஸ்ய விச்வம் - இந்த உலகம் அந்தப் புருஷனுடையது.
- தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (4-18) - யஸ்யேமா: ப்ரதிச: - அனைத்து திசைகளும், பாகங்களும் அவனுடையதே.
- மஹாபாரதம் ஸபா பர்வம் (38-23) - க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விச்வம் சராசரம் - அசையும், அசையாப் பொருள்களைக் கொண்ட இந்த உலகம் க்ருஷ்ணனுக்காகவே உள்ளது.
- மஹாபாரதம் ஸபா பர்வம் (31-11) - பூத பவ்ய பவந்நாத: கேசவ: கேசிஸூதன: - கேசியை அழித்த கேசவனே மூன்று காலங்களுக்கும் எஜமானன்.
- ஸஹஸ்ரநாமம் - ஜகந்நாதஸ்ய பூபதே - அரசனே! அவனே உலகின் எஜமானன்.

இது போன்றே மேலும் பல வரிகளும் கூறுகின்றன. அடுத்து உள்ள ஐந்து திருநாமங்கள் அவனுடைய சேஷத்வத்தை (எஜமானத்தன்மை) விளக்குகின்றன.

5. பூதக்ருத்

அனைத்தையும் எம்பெருமாள் எதனுடைய உதவியும் இன்றி, எதனையும் சார்ந்து இராமல் உருவாக்கிறான் என்பதை இந்தத் திருநாமம் கூறுகிறது. ச்ருதிகள் கீழே உள்ளபடி முழங்குகின்றன:

- ஸர்வம் ஹி ஏதம் ப்ரஹ்மணா ஹி ஏவ ஸ்ருஷ்டம் - இவை அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தால் படைக்கப்பட்டன.
- தைத்திரீய ப்ருஹு - யதோ வா இமாநி - அவனில் இருந்து அனைத்தும் தோன்றின.

6. பூதப்ருத்

அனைத்தையும் ஆதாரமாகத் தாங்கி நிற்பவன்.

தைத்திரீய நாராயணவல்லீ (1) - விச்வம் பிபர்த்தி புவநஸ்ய நாபி: - இந்த உலகைத் தாங்கி நிற்கிறான், இந்த உலகத்தின் நாபியாக உள்ளான்.

கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-9) - தத் யதா ரதஸ்யாரேஷு நேமிர்பிதா நாபாவரா அர்பிதா: ஏவம் ஏவ ஏதா பூதமாத்ரா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ராஸு அர்பிதா: ப்ரஜ்ஞாமாத்ரா: ப்ரானேஷ்வர்ப்பிதா: - தேர் ஒன்றின் சக்கரம் குறுக்குக் கம்பிகளில் தாங்கப்படுகிறது; குறுக்குக் கம்பிகள் சக்கரத்தின் அச்சில் தாங்கப்படுகிறது. இது போன்று ஸூக்ஷ்மமான இந்த உடலில் உள்ள பஞ்சபூதங்கள் ஜீவனால் தாங்கப்படுகின்றன; ஜீவன் ப்ராணனாகிய எம்பெருமானால் தாங்கப்படுகிறான்.

தைத்திரீய ஸம்ஹிதை (4-1-8) - ஸ தாதார ப்ருதிவீம் - அவன் இந்த உலகைத் தாங்குகிறான்.

ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை (15-17) - பிபர்த்தி அவ்யய ஈச்வர: - அழிக்க முடியாத ஸர்வேச்வரன் உலகைத் தாங்குகிறான்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 36)

அதிகரணம் - 21 - சரீரேபாவாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - ஸாதன தசையில், அனைத்து வித்யைகளிலும், தன்னைப் பாவங்கள் அற்றவன் முதலான ஸ்வரூபம் உள்ளதாகவே ஜீவன் உபாஸித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-51 ஏக ஆத்மந: சரீரே பாவாத்

பொருள் (இது பூர்வபக்ஷ சூத்திரம்) - சரீரத்தில் இருப்பு உள்ளதால், சிலர் இப்படிக் கொள்கின்றனர்.

விஷயம் - அனைத்து உபாஸனங்களிலும் பரமாத்மா எவ்விதம் உபாஸிக்கத்தக்கவனாக உள்ளானோ, அது போன்று ஜீவாத்மாவும் உபாஸிக்கத்தக்கவன் ஆகிறான். இதனை ப்ரஹ்மஸூத்திரம் (1-4-6) - த்ரயாணாமேவ ச ஏவம் உபந்யாஸ: ப்ரசந்ச்ச - உபாயம் மற்றும் உபாயத்தால் அடையப்படும் வஸ்து எவ்விதம் அறியத்தக்கவையோ, அது போன்று உபாஸகனின் ஸ்வரூபமும் அறியத்தக்கது - என்று கூறப்பட்டது. மேலும் ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (4-1-3) - ஆத்மேதி தூபகச்சந்தி ப்ராஹ்யந்தி ச - தன்னுடைய ஆத்மாவாக பரமாத்மா உள்ளதால், ஜீவனையும் உபாஸிக்கவேண்டும் - என்று கூற உள்ளது.

சந்தேகம் - சரீரத்தில் உள்ள ஜீவன் அறிபவன், செய்பவன், அனுபவிப்பவன், த்யானிக்கத்தக்கவன் போன்ற தன்மைகள் உடையவனா? ப்ரஜாபதி வாக்யத்தில் கூறப்படும் அபஹதபாப்மத்வம் (பாவங்கள் இல்லாமல் இருந்தல்) போன்ற எட்டு குணங்கள் கொண்டவனாக ஜீவன் உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவனா?

பூர்வபக்ஷம் - அறியக்கூடிய தன்மை (ஜ்ஞாத்தருத்வம்) போன்றவற்றை உடையவனாகவே ஜீவன் தன்னை உபாஸித்துக் கொள்ள வேண்டும். ஏன்? உபாஸகனாகிய ஜீவன் இந்த சரீரத்தில் உள்ளவன் ஆவான்; சரீரத்தில் உள்ளதால் அறிதல், செய்தல் போன்ற தன்மைகளை உடையவன் ஆகிறான். இதனால்தான் பலன்கள் கிட்டுவதும் ஏதுவாகும் என்பதும் உண்மையே (உடலில் உள்ளதால், அந்த உடலின் தன்மைக்கு ஏற்ப ஜீவன் செயல்கள் செய்து, அவற்றின் பலன்களை அனுபவிக்கிறான்). ஸ்வர்க்கம் போன்ற பலன்களை விரும்பி யாகங்களை இயற்றுபவர்கள், ஜ்ஞாத்தருத்வம் போன்றவற்றைக் கொண்டதாகவே தங்கள் ஸ்வரூபத்தை அனுஸந்திக்கின்றனர்; மாறாக ஸ்வர்க்க பலனை அனுபவிக்கும்போது தங்கள் ஸ்வரூபம் எப்படி உள்ளதோ, அதனை எண்ணி உபாஸிப்பதில்லை. இதன் காரணம் - தன்னுடைய தற்போதைய ஸ்வரூபத்தை அனுஸந்திப்பதன் மூலமே ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்கள் கிட்டுகின்றன அல்லாமல், பலன் உண்டான பின்னர் உள்ள ஸ்வரூபத்தை அனுஸந்திப்பதால் எந்தப் பயனும் இல்லை. இதற்குச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - யதாக்ரதுரஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி ததேத: ப்ரேத்ய பவதி - உபாஸகன் எவ்விதம் உபாஸிக்கிறானோ அது போன்றே மோக்ஷத்திலும் பலன் அடைகிறான் - என்ற வரியைக் கூறி, அபஹதபாப்மத்வம் போன்ற தன்மைகளையும் சேர்த்தே உபாஸிக்க வேண்டும் என்று சிலர் வாதாடலாம். இந்த வாதம் தவறானது, காரணம் முக்கல உபநிஷத் (3) - தம யதா யதோபாஸ்தே - எப்படி உபாஸிக்கிறானோ அப்படியே ஆகிறான் - என்றது காண்க.

3-3-52 வ்யதிரேகஸ் தத்பாவ பாவித்வாத் ந து உபலப்திவத்

பொருள் - கடந்த பூர்வபக்ஷம் தவறு; வேறுபாடு அனுஸந்திக்கப்படவேண்டும்; அந்த ஸ்வரூபத்தை அடையப் போகிறவன் என்பதால்; ஞானம் போன்று.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த ஸூத்திரத்தின் பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) கடந்த சூத்திரத்தில் கூறப்பட்டபடி, ஜ்ஞாத்தருத்வம் போன்றவற்றை மட்டுமே உடையவனாக ஜீவனை உபாஸிப்பது என்பது சரியல்ல. ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள ஜீவனுக்கும், மோக்ஷம் பெற்ற ஜீவனுக்கும் என்ன வேறுபாடு உள்ளனவோ - அபஹதபாப்மத்வம் (பாவம் அற்று உள்ள தன்மை) அந்தத் தன்மைகள் அனைத்தும் அனுஸந்திக்கப்படவேண்டும். மோக்ஷத்தின்போது ஜீவனின் ஸ்வரூபம் எத்தன்மைகள் கொண்டதோ, அந்தத் தன்மைகளுடனேயே ஜீவன் தன்னை உபாஸித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கருத்து. ஏன்? தத்பாவ பாவித்வாத் - அந்த ஸ்வரூபங்களை கொண்டவனாக ஆகிறான் - என்பதால் ஆகும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-1) - யதா க்ரது அஸ்மிந் லோகே புருஷோ பவதி ததேத: ப்ரேத்ய

பவதி - உபாஸகன் எப்படி உபாஸிக்கிறானோ, அதே பலனை மோசஷத்தில் அடைகின்றான் - என்றும், முத்கல உபநிஷத் (3) - தம் யதா யதோபாஸதே ததைவ பவதி - அவனை எப்படி உபாஸிக்கிறானோ அப்படியே ஆகிறான் - என்றும் கூறின. இதன் மூலம் உபாஸனைக்கு ஏற்ற ஸ்வரூபம் எடுக்கிறான் என்றாகிறது.

பூர்வபஷத்தில் உள்ளது போன்று, மேலே உள்ள இரண்டு உபநிஷத் வரிகளும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம் பற்றியவையே, ஜீவனின் ஸ்வரூபம் குறித்து அல்ல என்று கூற இயலாது. உபாஸிக்கத்தக்க பரமாத்மாவின் சரீரமாக ஜீவத்மா உள்ளதால், உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவைகளில் ஜீவாத்மாவும் அடக்கமே ஆகும். எனவே இங்கு கூறப்படுவது - அபஹதபாப்மத்வம் போன்ற தன்மைகளைக் கொண்ட ஜீவனை சரீரமாக உடைய ஈச்வரனின் உபாஸநத்திற்கு, அந்த ஈச்வரனை அடைவது எவ்விதம் ப்ரஜாபதி வாக்கியங்களில் காணப்படுகிறதோ, அது போன்ற இயல்புடைய ஜீவஸ்வரூபத்துடன் உபாஸித்தால் மட்டுமே, அப்படிப்பட்ட (அபஹதபாப்மத்வம் போன்ற தன்மைகளுடன் கூடிய) ஜீவஸ்வரூபம் அடையப்படும். இதனைக் கொண்டே சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-4) - ஏவம் க்ரது: அமும் லோகம் ப்ரேத்ய அபிஸம்பவிதாஸ்மி - எனது உபாஸனைக்குத் தக்கபடியே நான் இந்த உலகை விட்ட பின்னர் ஆவேன் - என்று கூறியது. ஆகவே எந்த ஒரு நிலையை (ஸ்வரூபத்தை) ஜீவன் அடைவானோ, அந்த ஸ்வரூபத்தையே உபாஸிக்கவேண்டும்.

உபலப்திவத் - ப்ரஹ்மத்தைக் குறித்த ஞானத்துடனே. ப்ரஹ்மத்தை அடைதல் (ப்ரஹ்ம ஞானத்தை அடைதல்) என்பது ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்து த்யானித்தல் என்பதால் ஆகும். இது போன்றே ஜீவனை அடைதல் என்பது, அவனது ஸ்வரூபத்தை உள்ளது உள்ளபடி உபாஸித்தாலே கைகூடும் என்றாகிறது.

அடுத்து, யாகங்கள் போன்ற கர்மங்களில் ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை அனுஸந்திப்பது என்பது அங்கமாக ஆகாது - யஜேத ஸ்வர்க்க காம: - ஸ்வர்க்கம் போக எண்ணுகிறவன் யாகம் இயற்றவேண்டும் - என்று கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் கர்மம் இயற்றுதலே பலனை அளிக்கும் அல்லாது, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் அனுஸந்தானம் இந்தக் கர்மத்திற்கு அங்கம் ஆகாது. ஆகவே யாகம் போன்ற கர்மங்களில் ஈடுபடும் ஒருவன், தன்னை சரீரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று ஜ்ஞாத்தருத்வம் போன்ற தன்மைகள் கொண்டவன் என்று அறிந்தால் மட்டுமே, அந்தக் கர்மங்களை இயற்றும் அதிகாரம் என்ற தகுதியை அடைகிறான். இந்தக் கர்மம் மூலம் தேவையான பலன்களை அவன் நாளடைவில் அடைகிறான்.

ஆகவே இப்படியாகவே இங்கு பொருள் கொள்ளவேண்டும். நமது பாஷ்யத்தில் எதுவும் விடப்படவில்லை.

சரீரேபாவாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 36)

ஆசார்யனின் கடாசுஷம் மூலமே மஹாவிச்வாசம்
உண்டாகிறது

மூலம் - இவ்விசிஷ்டமான புருஷகாராதிகள் அஞ்சையும் ஸதாசார்ய கடாசுஷ விசேஷத்தாலே தெளிந்தவனுக்கல்லது மஹாவிச்வாஸம் பிறவாது. எங்ஙனையென்னில் - ஈச்வரன் அபிமுகனல்லாமையாலே கர்மயோகாதிகளுக்கு அநர்ஹனாம்படியான மஹாபராதங்களை உடையவனாய் திகசுசிமவிநீதம் என்கிற ச்லோகத்தின்படியே எட்ட அரிய பலத்தைக் கணிசிக்கும்படியான சாபலத்தையுமுடையனாய் இப்பலத்துக்கு அநுஷ்டிக்கப் புகுகிற உபாயம் காயக்லேச அர்த்தவ்யய காலதைர்த்யாதிகளொன்றும் வேண்டாததொரு ஸக்ருதநுஸந்தாநமாதல், ஸமுதாயஜ்ஞாந பூர்வக ஸக்ருதுக்திமாத்ர மாதலாய், இந்த லகுதரமான உபாயத்தைக் கொண்டு அந்த குருதரமான பலத்தைத் தான் கோலின காலத்திலே பெற ஆசைப்பட்டு இப்பலத்துக்கு சுநமிவ புரோடாச: என்கிறபடியே ஜந்மவ்ருத்தாதிகளாலே தான் அநர்ஹனாய் வைத்துத் தன் அநுபந்திகளையுங்கொண்டு இப்பேறு பெறுவதாக ஒருத்தனுக்கு மஹாவிச்வாஸம் பிறக்கையில் அருமையை நினைந்து கலவெள்ளுக்கட்டுப்போய்க் கல எண்ணெயாயிற்று என்று எம்பார் அருளிச்செய்தாரிறே.

விளக்கம் - புருஷகாரம் முதலான ஐந்தையும் (கடந்த பத்தி காண்க) ஆசார்யனின் கடாசுஷத்தால் அறிந்து கொள்ளாதவனுக்கு மஹாவிச்வாசம் என்பது உண்டாகாது. இது எப்படி? இப்படிப்பட்டவன் பக்கம் எம்பெருமானின் கடாசுஷம் திரும்பாத காரணத்தால், இவன் கர்மயோகம் போன்றவற்றுக்கான தகுதிகளை இழக்கும்படியான பாவங்கள் பல நிறைந்தவனாக உள்ளான். இவனுடைய நிலை ஆளவந்தாரின் ஸ்தோத்ரரத்னம் (47) - திகசுசிமவிநீதம் - தூய்மை, வெட்கம், தயை போன்றவை இல்லாத என்னை நிந்திக்கவேண்டும் - என்பதாக உள்ளது. ஆக இவன் எட்டுவதற்கு இயலாத ஒன்றை அடைவதற்கு மிகவும் முயற்சித்தபடி உள்ளான். ஆனால் அந்த ஒன்றை அடைவதற்கு இவன் ஒரு சுலபமான

உபாயத்தைக் கைக்கொள்கிறான். இந்த உபாயம் - கடுமையான உடல் முயற்சிகள் தேவை அற்றது, பணச் செலவு அற்றது, அதிக நேரமும் எடுத்துக் கொள்ளாதது, மிகவும் எளிமையானது, மனதாலோ வாக்காலோ பொருள் அறிந்து சிலவற்றைக் கூறினாலே போதுமானது ஆகும். இப்படிப்பட்ட உபாயம் மூலம் தான் விரும்பும் அந்த மோகஷத்தை, தான் அடைய விரும்பும் நேரத்தில் பெற ஆசை கொள்கிறான். சுநமிவ புரோடாச: - தேவர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டதை ஏற்கும் தகுதி நாய்க்கு இல்லை - என்பது போன்று, தனது பிறப்பு மற்றும் பல நடவடிக்கைகளின் காரணமாக, மோகஷம் என்பதை அனுபவிக்கும் தகுதி தன்னிடம் இல்லை என்று உணர்கிறான். ஆனாலும் அதனைத் தானும், தன்னைச் சார்ந்தவர்களும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்று பெரும் ஆவல் கொள்கிறான். இப்படியாக பக்தியோகத்தை அடையவே அச்சம் மற்றும் தயக்கம் கொள்ளும் ஒருவன், ப்ரபத்திக்கு முக்கியமான அங்கமாக உள்ள மஹாவிச்வாசம் கொள்ள எண்ணுதல் என்பதை எம்பார் “கலவெள்ளுக்கட்டுப்போய்க் கல எண்ணெயாயிற்று” என்று அருளிச் செய்தார்.

குறிப்பு - கடந்த பத்தியில் கூறப்பட்ட “கலவெள்ளுக்கட்டுப்போய்க் கல எண்ணெயாயிற்று” என்பதற்கு என்ன பொருள் என்பதைக் காண்போம். ஒரு எண்ணெய் வியாபாரி தனது செக்கு பழுதடைய, அதற்குப் புதிதாக மரம் வெட்டக் கானகம் சென்றான். அப்போது ஒரு மரத்தை வெட்ட முயன்றபோது, அதில் இருந்த பிசாசு ஒன்று, “இதனை வெட்டாதே. உனக்கு எண்ணெய்தானே வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக நான் தினமும் உனக்கு எள்ளை மூட்டையாகவே தருகிறேன். அதனை வியாபாரம் செய்வாயாக”, என்றது. இவனும் ஒப்புக்கொள்ள, பிசாசு அன்றாடம் ஒரு மூட்டை எள்ளை அளித்துவந்தது. இந்த நிலையில் அங்கு வந்த மற்றொரு பிசாசு, இதனை அறிந்து, முதல் பிசாசிடம், “நான் சென்று அவனைக் கொன்றுவிடுகிறேன்”, என்று புறப்பட்டது. அந்தப் பிசாசு அவன் வீட்டுக்குச் சென்ற நேரம், அவன் தனது மகனிடம் அடங்காத மாடு ஒன்றைக் கட்டுவதற்காக, “மகனே! அந்த இரண்டாவது பிசாசை பிடித்துக் கட்டு”, என்றான். உடனே இரண்டாவது பிசாசு மிகுந்த அச்சம் கொண்டு அவனிடம் சென்று, “ஐயா! நான் உனக்கு அன்றாடம் எண்ணெயை பாத்திரத்தில் (டின்) அடைத்தே கொடுத்துவிடுகிறேன், என்னை விடுங்கள்”, என்று கூறி ஓடியது. இதனைக் கேள்விப்பட்ட முதல் பிசாசு, ““கலவெள்ளுக்கட்டுப்போய்க் கல எண்ணெயாயிற்று” என்று சிரித்தது. ஆக முதல் பிசாசின் வேலையைக் காட்டிலும் இரண்டாவது பிசாசுக்குச் சிரமம் அதிகம் என்றானது. இது போன்றே, மஹாவிச்வாசம் என்பது பக்தியைக் காட்டிலும் சிரமம் என்பதாகும்.

மேலே உள்ள கதைக்குப் பதிலாக - ஒரு பிடி எள்ளையே கொடுக்க இயலாதவனிடம், ஒரு பாத்திரம் எண்ணெய் கேட்பது போன்று -

கர்மயோகத்திலேயே தகுதி இல்லாதவன் மஹாவிச்வாஸம் கொள்ள நினைப்பது உள்ளது - என்றும் சிலர் விளக்கம் கூறுவர்.

அப்புள்ளாரின் விளக்கங்கள்

மூலம் - இவ்விடத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வமாத்ரத்தை அறிந்து அகலுகையாலே நராதமனென்று பேர் பெற்ற பிறந்து கெட்டானிற் காட்டில் இடைச்சிகளைப்போலே விவேகமில்லையேயாகிலும் ஸௌலப்பயத்தை அறிந்து அந்நலனுடையொருவனை நணுகுவனே பரமாஸ்திகனென்று அப்புள்ளார் அருளிச்செய்யும் பாசுரம்.

விளக்கம் - இங்கு அப்புள்ளார் கூறும் கருத்து கவனிக்கத் தக்கதாகும். ஒருவனுக்கு கோபிகைகள் போன்று விவேகம் இல்லை என்றாலும், எம்பெருமானின் எளிமையை அறிந்தவனாக, அந்த எளிமையைக் கொண்ட எம்பெருமானை அணுகுபவனாக இருந்தால் அவன் பரமாஸ்திகன் ஆகிறான். மாறாக, ஸர்வேச்வரனின் பரதத்துவ தன்மையை மட்டுமே கண்டு, அவனை அடையத் தகுதியில்லை என்று ஒதுங்குபவன் கீதையில் கூறப்பட்டபடி நராதமன் ஆகிறான். பரமாஸ்திகனுக்கு நராதமனைக் காட்டிலும் எம்பெருமானிடம் மஹாவிச்வாஸம் அதிகமே ஆகும்.

த்வயத்தில் மஹாவிச்வாஸம், கார்ப்பண்யம்

மூலம் - இப்படி புருஷகாராதி ஜ்ஞாத்தாலே பிறந்த விச்வாஸ மஹத்வமும் விச்வாஸ ஸ்வரூபமும் கார்ப்பண்யமும் ப்ரபத்யே என்கிற க்ரியாபதத்தில் உபஸர்க்கத்திலும், சரணசப்தோபலிஷ்டமான தாதுவிலும், உத்தமனிலும் அநுஸந்தேயங்கள். இதில் உத்தமனில் விவக்ஷிதத்தை அந்நயசரண: என்று கத்யத்திலே வ்யாக்யாநம் பண்ணினார்.

விளக்கம் - பெரியபிராட்டியின் புருஷகாரம் முதலான பலவற்றால் பிறக்கின்ற மஹாவிச்வாஸத்தின் மேன்மை, இதன் ஸ்வரூபம், தன்னிடம் வேறு கதி இல்லை என்னும் எண்ணம் ஆகியவை த்வய மந்த்ரத்தில் ப்ரபத்யே என்பதில் உள்ள ப்ர என்பதிலும், சரணம் என்பதுடன் சேர்ந்து வருகின்ற ப்ரபத்யே என்பதில் உள்ள பத் என்னும் தாதுவிலும் (root), முதல் சுட்டுப் பொருளிலும் காணலாம். இதில் முதல் சுட்டும் பொருளில் உள்ள கருத்தையே எம்பெருமானார் சரணாகதி கத்யத்தில் - அந்நயசரண: - வேறு சரணம் இல்லை - என்று அருளிச் செய்தார்.

கோப்த்ருத்வவரணம் த்வயத்தில் கிட்டுவது

மூலம் - இவ்விடத்தில் உபாயத்வ அத்யவஸாய வாசகசப்தத்திலே கோப்த்ருத்வவரணம் அந்தர்நீதம்.

அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயோ அகிஞ்சநோ அகதி:
த்வம் ஏவ உபாய பூதோ மே பவதி ப்ரார்த்தநாபதி:

சரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவே அஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் என்றும்,

உபாயோ க்ருஹ ரக்ஷித்ரோ: சப்த: சரணமித்யயம்
வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் உபாயார்த்த ஏக வாசக: என்றும்

சொல்லுகிறபடியே உபாயாந்தர அசக்தனுக்கு ஸர்வேச்வரன் ஸர்வசாஸ்த்ரார்த்த ஸாதாரணமான ரக்ஷகத்வமாத்ரத்திலே நிற்கையன்றிக்கே ஸ்வீக்ருதபரனாய்க் கொண்டு உபாயாந்தர ஸ்தாநத்திலே நிவேசிக்கையாலும் ந்யஸ்தபரனான இவ்வதிகாரிக்குப் பின்பு அந்நயோபாயத்வம் நிலைநிற்கைக்காகவும் உபாயத்வாத்யவஸாயம் இவ்விடத்திலே விவக்ஷிதமாயிற்று. உபாயமென்றால் ஒரு விரகு என்ற மாத்ரமாகையாலே இவ்வுபாயத்வம் சேதந அசேதந ஸாதாரணமாயிருக்கையாலும்,

ரக்ஷிஷ்யதீதீ விச்வாலோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா என்றும்,

ஸர்வஜ்ஞ: அபி ஹி விச்வேசா: ஸதா காருணிகோ அபி ஸந்
ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே என்றும்

சொல்லுகிறபடியே சேதநைகாந்தமான கோப்த்ருத்வவரணம் அநுஸந்தேயமாகையாலும் கோப்த்ருத்வவரணம் இங்கே விவக்ஷிதம். அதி சரண சப்தம் ஒரு ப்ரயோகத்திலே இரண்டு அர்த்தத்தை அபிகாநம் பண்ணமாட்டாமையாலே இவ்வதிகாரிக்கு அஸாதாரணமான உபாயத்வாத்யவஸாயம் இவ்விடத்திலே சப்தமாய் ஸர்வாதிகாரி ஸாதாரணமான கோப்த்ருத்வவரணம் அர்த்தமாகக் கடவது.

விளக்கம் - த்வயத்தில் எம்பெருமான் மீது கொள்ளும் மஹாவிச்வாஸம் வெளிப்படையாகவே உள்ளதால், இங்கு நம்மைக் காப்பாற்றும்படி விண்ணப்பம் செய்தல் என்பது மறைமுகமாக சரணம் என்பதிலேயே உள்ளடங்கியது ஆகும்.

- அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதை (37-30) - அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயோ அகிஞ்சநோ அகதி: த்வம் ஏவ உபாய பூதோ மே பவதி ப்ரார்த்தநாபதி: - நான் பிழைகளுக்கு இருப்பிடமாகவும், என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் திறன் அற்றவனாகவும், உன்னைத் தவிர அடையவேண்டிய பொருள் ஏதும் இல்லாதவனாகவும் உள்ளேன்.
- அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதை (37-31) - சரணாகதிரித்யுக்தா ஸா தேவே அஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் - "நீயே எனக்கு உபாயமாக இருத்தல் வேண்டும்" என்று வேண்டுவதே சரணாகதி ஆகும்; அது எம்பெருமானிடம் செய்யப்பட்டும்.
- அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதை (37-29) - உபாயோ க்ருஹ ரக்ஷித்ரோ: சப்த: சரணமித்யயம் வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் உபாயார்த்த ஏக வாசக: - சரணம் என்ற பதம் உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்பதை அளித்தாலும், இங்கு உபாயம் என்ற பொருளே தருகிறது.

அனைத்தையும் காப்பவனாகவே எம்பெருமான் சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ளான். ஆனால், சரணாகதி செய்த ப்ரபன்னனைக் காப்பதாக எம்பெருமான் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டதாலும், மற்ற உபாயங்களுக்குப் பதில் எம்பெருமானே உள்ளதாலும், ப்ரபன்னன் எப்போதும் உபாயமாகவே எம்பெருமானை எண்ணியபடி இருக்க வேண்டும். மேலும், தன்னைக் காப்பாற்றும் அனைத்து பொறுப்புகளையும் எம்பெருமானிடம் கொடுத்து, சரணாகதி செய்துவிட்டதால், வேறு உபாயத்தை நாடாமல் எம்பெருமானையே உபாயம் என்று எண்ணியபடி இருக்கவேண்டும்.

உபாயம் என்றால் "ஒரு இலக்கை அடைவதற்கான வழி" என்பதாகும். இந்த வழியானது சேதனமாகவும், அசேதனமாகவும் இருக்கலாம்.

- அஹிர்முத்திய ஸம்ஹிதை (37-28) - ரக்ஷிஷ்யதீத் விச்வாஸோ கோப்த்ருத்வவரணம் ததா - ரக்ஷிப்பான் என்ற நம்பிக்கை, ரக்ஷிக்கவேண்டும் என்னும் விண்ணப்பம் ஆகிய இரண்டும்
- லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் (17-78) - ஸர்வஜ்ஞ: அபி ஹி விச்வேசா: ஸதா காருணிகோ அபி ஸந் ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே -

அனைத்தையும் நியமிப்பவனாகவும், அனைத்தும் அறிந்தவனாகவும், மிகுந்த கருணை உள்ளவனாகவும் இருந்தாலும் ஸம்ஸாரத்தை வழிநடத்துபவன் ஆகையால் “ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்னும் விண்ணப்பத்தை எதிர்பார்க்கிறான்.

இங்கு உபாயமாக சேதனனாகிய எம்பெருமான் கூறப்பட்டதாலும், சேதனத்திற்கு மட்டுமே விண்ணப்பம் செய்யப்படவேண்டிய “ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்னும் விண்ணப்பம் அவசியமாக உள்ளதாலும் - த்வயத்தில் உள்ள “சரணம்” என்னும் பதம் உபாயத்தைக் குறித்தாலும், இங்கு அதே பதம் “ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்னும் விண்ணப்பத்தையும் குறிப்பதாக உள்ளது. ஆனால் சரணம் என்னும் பதம் த்வயத்தில் ஒரே முறை உபயோகப்படுத்தப்பட்டதால், அந்த ஒரு சொல்லானது மேலே கூறியபடி (உபாயம், விண்ணப்பம்) இரண்டு பொருள்களை அளிக்க இயலாது. எனவே சரணம் என்னும் பதம் எம்பெருமான் இந்த அதிகாரியான ப்ரபன்னனுக்கு உபாயம் என்பதைக் கூறுவதாகவும், இந்தப் பதத்தின் பொருள் மூலம் அனைத்து அதிகாரிகளுக்கும் ஏற்ற “ரக்ஷிக்கவேண்டும்” என்னும் விண்ணப்பம் கூறப்பட்டது என்றும் கொள்ளவேண்டும்.

அறிவித்தனர் அன்பர் ஐயம் பறையும் உபாயம் இல்லாத்
துறவித்துனியில் துணையாம் பரனை வரிக்கும் வகை
உறவு இத்தனை இன்றி ஒத்தாரென நின்ற உம்பரை நாம்
பிறவித்துயர் செகுப்பீர் என்று இரக்கும் பிழை அறவே.

பொருள் - பக்தியோகம் முதலான உபாயங்களைப் பின்பற்ற இயலாமல் வறுமையில் உள்ள நிலையில் நாம் இருக்கும்போதும், அவை நமக்குக் கைகொடுக்குமோ என்னும் ஐயத்தில் நாம் உள்ளபோதும், நமது நிர்க்கதியான நிலையை உணர்ந்த ஸர்வேச்வரன் நமக்கு உதவிடத் தயாராக உள்ளான். இப்படிப்பட்ட உபாயமாகிய அவனை அடையும் மார்க்கத்தை நம் மீது மிகுந்த அன்பு கொண்ட ஆசார்யர்கள் உபதேசித்துள்ளனர். இதன் மூலம் - நம்மைப் போன்றே கர்மங்களால் பீடிக்கப்படும் மற்ற தெய்வங்களை நாடி, நமக்குச் சிறிதும் தொடர்பு இல்லாத அவர்களிடம், “என்னை இந்த ஸம்ஸார துன்பத்தில் இருந்து விடுவிக்கவேண்டும்”, என்று கையேந்தி நிற்கும் தவறைச் செய்யமாட்டோம்.

ப்ரக்யாத: பஞ்சஷ அங்க: ஸக்ருத் இதி பகவச்சாஸநை: ஏஷ யோக:
தத்ர த்வாப்யாம் அபாயாத் விரதி: அநிதர உபாயதா ஏகேந போத்யா
ஏகேந ஸ்வாந்ததார்ட்யம் நிஜ பர விஷயே அந்யேந தத்ஸாத்யதா இச்சா
தத்வஜ்ஞாந ப்ரயுக்தா து இஹ ஸபரிகரே தாததீந்ய ஆதி புத்தி:

பொருள் - பாஞ்சராத்திர ஆகமத்தில் ப்ரபத்தி என்னும் யோகம், ஐந்து அங்கங்கள் கொண்டது மற்றும் ஆறு அங்கங்கள் கொண்டது என்றும், ஒரே ஒருமுறை செய்யப்பட வேண்டும் என்றும் கூறப்பட்டது. (மோஷத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் ப்ரபத்தியில் ஸாத்த்விக த்யாகம் என்னும் ஓர் அங்கம் ஆறாவதாக உள்ளது. மற்ற பலன்களை எண்ணிச் செய்யப்படும் ப்ரபத்தியில் இந்த அங்கம் கிடையாது. எனவே ஐந்து அல்லது ஆறு என்று கூறப்பட்டது. மேலே உள்ள ச்லோகத்தின் இறுதி வரியில் உள்ள "து" என்னும் சொல், இந்த வேறுபாட்டை விளக்குவதற்காகவே உள்ளது). இந்த அங்கங்களில் - எம்பெருமானின் ஆணையை மீறுதல் என்னும் நிலையை மாற்றுவதாக ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம், ப்ராதிகூல்யவர்ஜநம் ஆகிய இரண்டு அங்கங்கள் உள்ளன; எம்பெருமான் அல்லாமல் வேறு உபாயத்தைப் பற்றாத தன்மையை கார்ப்பண்யம் என்னும் ஓர் அங்கம் அளிக்கிறது; தன்னைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் வேறு உபாயங்களை நாடாமல் இருக்கும் தன்மையை மஹாவிச்வாஸம் உண்டாக்குகிறது; "ஜீவன் விரும்பும் பலனை நான் அளிக்கிறேன்", என்னும் எம்பெருமானின் ஸங்கல்பத்தை கோப்த்ருத்வவரணம் ஏற்படுத்துகிறது. இதனை முதலில் அறியவேண்டும். இப்படியாக உள்ள அங்கங்களுடன் கூடிய ப்ரபத்தியில், இது அனைத்தும் எம்பெருமானாலேயே செய்யப்படுகிறது என்ற எண்ணம், சாஸ்த்ரங்கள் மூலமாக உண்டாகும் உண்மையான ஞானத்தினால் மட்டுமே ஏற்படுகிறது.

ஸ்வாமி தேசிகன் அருளிச் செய்த
ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
பதினொன்றாம் அத்யாயம் ஸம்பூர்ணம்

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுக்ஷுப்படி

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 36)

216. மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூபஸித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய், அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்ய ஸித்தியில் ஈச்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

அவதாரிகை - இந்த ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸஹேதுகமாக ஸ்தாபிக்கிறார் - மற்றை உபாயங்கள் - என்று தொடங்கி மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

விளக்கம் - எம்பெருமான் மற்ற எதனிடம் இருந்தும் உதவி பெரும் அவசியம் இல்லாதவன் என்பதற்கு அடுத்த மூன்று வரிகளில் காரணங்கள் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இத்தையொழிந்த உபாயங்கள் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவையாகையாலே தம்முடைய ஸ்வரூபஸித்தியில் ப்ரவிருத்திகரனான சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இவனுக்கும் செய்யவேண்டுமவையறிகைக்கும் அது தன்னைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் யோக்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய் அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தினுடைய ஸித்தியில், பலமத உபபத்தே: என்கிறபடியே பலப்ரதத்வோப யோகியான ஸர்வசக்தித்வாதி உபபத்தியுடையனான ஈச்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்த உபாயம் ஸித்தத்வ பரமசேதநத்வ ஸர்வசக்தித்வங்களாலே அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே அந்யநிரபேக்ஷமாயிருக்கும் - என்கை.

விளக்கம் - எம்பெருமானைத் தவிர உள்ள மற்ற உபாயங்கள் அனைத்தும், ஒரு சேதனன் மூலம் மட்டுமே இயற்றப்படுகின்றன. ஆக, அந்த உபாயங்கள் அனைத்தும் அந்தச் சேதனனைச் சார்ந்தே உள்ளன, அதாவது தாங்கள் இயற்றப்படுவதற்கு அவனை நம்பியே உள்ளன. இவை அறிவற்றவை, சக்தியற்றவை, தங்களை இயற்றும் ஜீவனுக்கு என்ன வேண்டும் என்று அறிய இயலாதவை, தங்களை இயற்றி முடிக்க ஜீவனுக்குத் தேவையானது என்ன என்பதையும் அறியாதவை ஆகும். ஆகவே, ஜீவனின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கும், ஜீவனுக்கு விருப்பம் இல்லாதவற்றை ஒதுக்குவதற்கும் (இஷ்டம், அநிஷ்டம்) இவை எம்பெருமானையே நாடுகின்றன. இதன் காரணம் - அவன் அனைத்தும் அறிந்தவனாக, அனைத்துக் கர்மங்களுக்கும் பலன் அளிப்பவனாக உள்ளான். இதனை - பலமத உபபத்தே: - அவனிடம் இருந்தே பலன்கள் தோன்றுகின்றன - என்பதன் மூலம் அறியலாம். ஆக எம்பெருமாள் என்னும் உபாயம் - மேலான ஞானம் கொண்டதாலும், எங்கும் உள்ளதாலும், அனைத்தும் அறிவதாலும், மற்ற உபாயங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகும். ஆகவே இந்த உபாயம் மற்றவற்றின் உதவிகளை எதிர்ப்பார்ப்பதில்லை .

217. இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குண விசேஷங்கள் நேராக ப்ரகாசிக்கிறது.

அவதாரிகை - இனி இப்பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகார்யாபாதகங்களான குண விசேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கிறபடியை அருளிச் செய்கிறார் - இத்தாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அடுத்து நாம் எம்பெருமானை அண்டுவதற்கு உதவியாக உள்ள அவனது குணங்களை “மாம்” என்ற பதம் எப்படி வெளிப்படுத்துகிறது என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, அதர்மபுத்தியாலே தர்மத்தில் நின்று நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனுக்குக் குற்றம் பாராதே அபேக்ஷிதார்த்தங்கள் அருளிச் செய்கையாலே, வாத்ஸல்யம் ப்ரகாசிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அருளிச் செய்த அளவன்றிக்கே அர்ஜுநன் ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாசிக்கிறது; ஹே கிருஷ்ண ஹே யாதவ என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து ப்ரியமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே, ஸௌசீல்யம் ப்ரகாசிக்கிறது; அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே ஸௌலப்யம் ப்ரகாசிக்கிறது - என்கை. “குணவிசேஷங்கள்” என்றது, ஆச்ரயணத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களான

வையென்று தோற்றுகைக்காக. “நேராக ப்ரகாசிக்கிறது” என்றது - ஸ்புடமாக ப்ரகாசிக்கிறது - என்றபடி.

விளக்கம் - தான் செய்யவேண்டிய தர்ம யுத்தத்தை, தனது மயக்கம் காரணமாக அர்ஜுனன் அதர்மம் என்று எண்ணினான். இந்தக் குற்றத்தைப் பொருட்படுத்தாமல், அவனுக்கு வேண்டிய அனைத்து ஞானத்தையும் கண்ணன் அளித்தான். இதன் மூலம் அவனது வாத்ஸல்யம் வெளிப்பட்டது. தன்னுடைய மேன்மையைக் குறித்துக் கண்ணன் கீதையில் பல இடங்களில் அருளிச் செய்தான். அத்துடன் நிற்காமல், தனது விச்வரூபத்தை அர்ஜுனன் காணும்படிச் செய்தான். இதன் மூலம் அவனது ஸ்வாமித்வம் (அனைத்தையும் தனது உடைமையாகக் கொண்டிருத்தல்) வெளிப்பட்டது. அர்ஜுனன் கீதையில் (11-41) - ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ - என்று கூறும்படியாக, அர்ஜுனனிடம் மிகவும் அன்புடன் கலந்தான். இதனால் அவனது ஸௌசீல்யம் வெளிப்பட்டது. அப்ராக்ருதமான தனது திவ்யமங்களத் திருமேனியை, அனைவரது கண்களும் காணும்படிச் செய்ததன் மூலம், அவனது ஸௌலப்யம் வெளிப்பட்டது. இவை அனைத்தும் எம்பெருமானை நாம் அண்டுவதற்கு மிகவும் அவசியமானவை என்பதால், இவற்றை “குண விசேஷங்கள்” என்றார். இவை தெளிவாக வெளிப்படுகின்றன என்பதை உணர்த்த “நேராக ப்ரகாசிக்கிறது” என்றார்.

218. கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும், ஸேநாதாளிதூஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற லாரத்யவேஷத்தை “மாம்” என்று காட்டுகிறான்.

அவதாரிகை - இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக் கொண்டு, மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே அவதார ப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவன்றிக்கே லாரத்யே அவஸ்திகனாய் நிற்கிற ஸௌலப்ய அதிசயத்தை தர்சிப்பித்தமையை அருளிச் செய்கிறார் - கையும் உழவுகோலும் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவை அனைத்திலும் ஸௌலப்யம் என்பது மிகவும் அவசியமாகும். “மாம்” என்பதன் மூலம், தான் மனிதனாக அவதரித்ததை மட்டும் கூறாமல், தேரோட்டியாக நின்ற எளிமையையும் உணர்த்துகிறான் என்பதை இங்கு அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, குதிரைகளை ப்ரேரித்து நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே தரித்த உழவுகோலும், அவற்றை இடவாய் வலவாய்த் திருப்புகைக்காகவும், நிறுத்தருளவேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் ஒன்று

ஆச்சாதியாமல் நிற்கையாலே ஸேநாதாளியாலே புழுதி படைத்த திருக்குழலும், "தேர்தடவிய பெருமான் கனைகழல்" என்கிறபடியே, சாத்தின சிறுசதங்கையும் தானுமாகத் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை "என்னை" என்று காட்டுகிறான் - என்கை. ஆக, த்ருதீய பதார்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

விளக்கம் - குதிரைகளைச் சரியானபடி வழிநடத்துவதற்காகத் தனது திருக்கரத்தில் பிடித்த சாட்டைக்குச்சி; அவற்றை வலப்புறமும், இடப்புறம் திருப்புவதற்கும், நிறுத்துவதற்கும் உதவும்படியாகப் பிடித்துள்ள கடிவாளம்; தலையில் க்ரீடம் ஏதும் வைக்காததால், அந்த யுத்த பூமியில் எழுந்த புழுதிகள் படிந்த அழகான தலைமுடிகள்; திருவாய்மொழி (3-6-10) - தேர்தடவிய பெருமான் கனைகழல் - என்னும்படி, சிறிய சதங்கைகள் கட்டப்பட்ட அழகான திருவடிகளைத் தேருக்குக் கீழே தொங்கவிட்டபடி வீற்றுள்ள நிலை - இப்படிப்பட்ட தனது தேரோட்டி வேஷத்தையே "மாம்" - என்னை - என்று கூறுகிறான். இதன் மூலம் மூன்றாவது பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்தார்.

219. ஏகம்.

அவதாரிகை - அநந்தரம் , சதுர்த்த பதத்தை உபாதாநம் பண்ணுகிறார் - ஏகம் - என்று.

விளக்கம் - அடுத்து நான்காவது பதத்திற்கான விளக்கத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - தனியாக ஏதும் இல்லை.

220. இந்த ஏகசப்தம் ஸ்தாந ப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது.

அவதாரிகை - அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இந்த ஏகசப்தம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அதன் பொருளை ("மாம் ஏக" என்பதில் உள்ள "ஏக" என்பதன் பொருளை) அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வுபாயவிசேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே பலவிடங்களிலும் அவதாரண ப்ரயோகம் உண்டாகையாலே உகாரம் போலே

இந்த ஏகசப்தமும் ஸ்தாந ப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது -என்கை.

விளக்கம் - ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைப் பற்றிக் கூரும் இடங்கள் அனைத்திலும் “இவன் மட்டுமே” என்ற பொருள் விளங்கும்படியாக இருக்கின்ற ஏவகாரமே உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது (ஏவகாரம் என்றால்: மட்டுமே, நீயே போன்றவற்றின் இறுதியில் உள்ள ஏ என்ற சப்தம். இது தனித்த பொருளை உணர்த்துகிறது). ப்ரணவத்தில் உள்ள உகாரம் என்பது எவ்விதம் ஏவகாரமாகப் (அது மட்டுமே என்று பொருள்) பயன்படுத்தப்பட்டதோ, அது போன்றே இங்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

221. “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே”, “தமேவ சாத்யம்”, “த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ”, “ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே.

அவதாரிகை - இவ்வுபாயத்தை நிர்ந்தேசித்த அநந்தரம் அவதாரண ப்ரயோகம் பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதாரணமாக அருளிச் செய்கிறார் - மாமேவ - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இந்த உபாயம் கூறப்பட்ட அனைத்து இடங்களிலும் ஏவகாரம் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது என்பதைப் பல உதாரணங்கள் மூலம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே என்று என்னையே யாவர் சிலர் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறீர்கள் என்றும், தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே என்று ஆத்யனான அந்தப் புருஷனையே ப்ரபத்தி பண்ணுகிறேன் என்றும், த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ என்று நீயே எனக்கு உபாயமாக வேணும் என்றும், ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் என்று எனக்கு உபாயந்தருகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில், “மாமேவ”, “தமேவ”, “த்வமேவ”, “நின் பாதமே” என்று ஸ்வீகார்ய வஸ்து நிர்ந்தேசாநந்தரம் அவதாரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே - என்கை.

விளக்கம் - கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- கீதை (7-14) - மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே - என்னை மட்டுமே அடைபவர்கள்

- கீதை (15-4) - தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே - அந்தப் புருஷனையே சரணம் அடைந்து
- அஹிர்புத்நய ஸம்ஹிதை - த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ - எனக்கு நீ மட்டுமே உபாயமாக உள்ளாய்

மேலே உள்ள வரிகளின் மூலம் “நீயே எனக்கு உபாயமாக வேண்டும்” என்பது கூறப்பட்டது. நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (5-7-10) - ஆறெனக்கு நிற்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய் - என்பதன் மூலம் “எனக்கு உபாயம் தேவைப்படும் இடங்கள் அனைத்திலும் உனது திருவடிகளையே உபாயமாக அளித்தாய்” - என்று அருளிச் செய்தார். மேலே உள்ள வரிகளில் - மாமேவ, தமேவ, த்வமேவ, நிற்பாதமே என்று ஏவகாரம் வெளிப்பட்டது போன்று, இங்கும் ஏகம் என்று ஏவகாரம் கூறப்பட்டது என்று கருத்து.

222. இத்தால், “வ்ரஜ” என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாய பாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

அவதாரிகை - “ஏதத்வ்யாவர்த்யம் எது” என்ன, அருளிச் செய்கிறார் - இத்தாலே - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - ஏகம் என்பதன் மூலம் எந்த வஸ்துவின் உபாயத்தன்மை தள்ளப்படவேண்டும் என்பதும் உணர்த்தப்பட்டது. அது எவை என்று அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் பௌநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்யமாமளவில் “மாம்” என்று அஸாதாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே ஸித்தமாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் “வ்ரஜ” என்று மேல் சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைச் கழிக்கிறது - என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அந்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாதநம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே, இதன் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்கவேணுமிறே.

விளக்கம் - இங்கு “மற்ற உபாயங்கள் தள்ளப்பட வேண்டும்” என்பதன் மூலம் இது கூறப்பட்டு, “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பதன் மூலமும் இது கூறப்படுவதால், “கூறியது கூறல்” என்ற தோஷம் உண்டாகிவிடும் (பௌநருக்த்யம்). “மற்ற தெய்வங்களை விட்டு” என்று கூறுவதாகக் கொண்டால், அந்தக் கருத்தும் “மாம்” என்பதில் கூறப்பட்டுவிட்டது; ஆகவே இதுவும் பொருந்தாது. எனவே இந்த ஏவகாரத்தால் பின்னால் கூற உள்ள “வ்ரஜ” என்பதில் கூறப்படும்

உபாயத்தன்மையே தள்ளப்படுகிறது என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். அதாவது, "எம்பெருமானைப் பற்றினால்தான் மோசடி" என்ற எண்ணம் கொண்டு, இந்த எண்ணமும் ஓர் உபாயம் (இந்த எண்ணம் இருந்தாலும் மோசடி கிட்டும் என்ற நினைவு) என்று கொள்ள வாய்ப்பு உள்ளது. ஆகவே இந்த எண்ணம் என்ற உபாயத்தையும் தள்ளவேண்டும் என்று கருத்து.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 1)

ஈடு வ்யாக்யான அறிமுகம்

நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த திருவாய்மொழிக்கு, எம்பெருமானாரின் கட்டளைக்கு ஏற்ப திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் ஆறாயிரப்படி என்னும் முதல் உரையை அருளிச்செய்தார். ஆறாயிரம் க்ரந்தங்கள் கொண்டது இதுவாகும். உயிர் எழுத்து, உயிர்மை எழுத்து என்று 32 எழுத்துக்கள் கொண்டது ஒரு க்ரந்தம் ஆகும். படி என்றால் அளவு என்பதாகும். ஆக ஆறாயிரப்படி என்பது ஆறாயிரம் க்ரந்தங்களைக் கொண்டதாகும். இதே அளவுடைய நூல் விஷ்ணு புராணம் ஆகும்.

நஞ்சீயர் திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதாயிரப்படி என்ற வ்யாக்யானத்தை அருளிச் செய்தார். இது ஸ்ரீபாஷ்யம் அளவில் உள்ள க்ரந்தம் ஆகும். இதனை நம்பூர் வரதராஜர் என்பவர் ஒரு பட்டோலையில் எழுதி அவற்றை நஞ்சீயரிடம் கொண்டு வந்து கொடுக்க, காவேரியைத் தாண்டி வந்தபோது, வெள்ளத்தில் அது அடித்துச் செல்லப்பட்டது. இதனால் வருந்திய வரதராஜரின் கனவில் ஸ்ரீரங்கநாதன் தோன்றி, “உன்னுடைய ஆசானை எண்ணியபடி நீரே மீண்டும் எழுத ஆரம்பியும். நாம் உம்முடைய நினைவில் நின்று உமக்கு உதவுவோம்”, என்றான். இவர் எழுதிய பட்டோலையை பின்னர் நஞ்சீயர் பார்க்க, தான் எழுதிய பல சொற்களுக்கு மிகுதியான விளக்கம் இருப்பது கண்டு மகிழ்ந்து, அதற்கான காரணம் கேட்டார். வரதராஜரும் நடந்ததைக் கூற, நஞ்சீயர் அவரைத் தழுவிக் கொண்டு, அவருக்கு “நம்பிள்ளை” என்று திருநாமம் சூட்டி மகிழ்ந்தார்.

வாதிகேசரி அழகிய மணவாள ஜீயர், பன்னீராயிரப்படி என்னும் உரையை அருளிச் செய்தார். இது ஸ்ரீமத்பாகவதத்தின் அளவு உடையது ஆகும்.

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவாய்மொழிக்கு, நம்பிள்ளையின் கட்டளை பேரில் இருபத்துநாலாயிரப்படி என்ற வ்யாக்யானத்தை அருளிச் செய்தார். இது இராமாயணத்தின் அளவு கொண்டது.

வடக்கு திருவீதி பிள்ளை திருவாய்மொழிக்கு, ஈடு என்று போற்றப்படும் "ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படியை அருளிச்செய்தார். இதனை இவர் தன்னுடைய ஆசார்யனான நம்பிள்ளை அன்றாடம் கூறிய குறிப்புகளை வைத்துக்கொண்டு எழுதினார். அதனை நம்பிள்ளையிடம் கொண்டு செல்ல, "நம்முடைய அனுமதி இல்லாமல் எழுதியதால், என்னிடமே அது இருக்கட்டும்", என்று கூறி அதனை உள்ளே வைத்து விட்டார். பின்னர் மாதவப்பெருமாள் மூலமாக ஸ்ரீரங்கநாதன் இதனை வெளிக்கொணர்ந்தான். ஈடு என்பது ஸ்ரீபாஷ்யத்திற்கு ஸுதர்சனப்பட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ருதப்ரகாசிகை அளவு கொண்டதாகும். இது பகவத்விஷயம் என்றும் போற்றுப்படுகிறது. இதனைக் கேட்க ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளிடம் ஸ்ரீரங்கநாதன் தன்னுடைய ஒரு வருடத்து உற்சவங்கள் அனைத்தையும் நிறுத்தி வைத்து, சிஷ்யனாக வந்தான் என்பது இதற்குப் பெருமையாகும்.

திருவாய்மொழித் தனியன்கள்

நாதமுனிகள் அருளிச்செய்தது

பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாநுமோதநம்
ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீசடகோப வாங்மயம்
ஸஹஸ்ரசாகோபநிஷத் ஸமாகமம்
நமாம்யஹம் த்ராவிட வேத ஸாகரம்

பொருள் - அடியவர்களுக்கு அமுதமாகவும், அனைத்து மக்களுக்கும் இன்பம் விளைவிப்பதாகவும், அனைத்து உறுதியான நல்ல பொருட்களையும் கொடுப்பதாகவும், ஆயிரம் கிளைகள் உடைய ஸாமவேதம் மற்றும் உபநிஷத்துக்களின் சேர்க்கையாகவும், உள்ள நம்மாழ்வாரின் திருமொழி என்னும் தமிழ் வேதமாகிய கடலை நான் வணங்குகிறேன்.

ஈச்வரமுனிகள் அருளிச்செய்தது

திருவழுதிநாடென்றும் தென்குருகூரென்றும்
மருவினிய வண்பொருநலென்றும் - அருமறைகள்
அந்தாதி செய்தானடியிணையே எப்பொழுதும்
சிந்தியாய் நெஞ்சே! தெளிந்து.

பொருள் - என்னுடைய மனமே! நீ எப்போதும் திருவழுதி நாடு என்றும், திருக்குருகூர் என்றும், ஜீவந்தியான தாமிரபரணி நதியென்றும் கூறியபடி இருப்பாயாக. மேலும், வடமொழி வேதங்களைத் திருவாய்மொழியாக அருளிச் செய்த, நம்மாழ்வாரின் ஒன்றுக்கொன்று பொருந்தியதாக உள்ள திருவடிகளை, "இதுவே உபாயம்" என்று உணர்ந்து, எப்போதும் நினைத்திருப்பாயாக.

சொட்டை நம்பிகள் அருளிச்செய்தது

மனத்தாலும் வாயாலும் வண்குருகூர் பேணும்
இனத்தாரையல்லா திறைஞ்சேன் - தனத்தாலும்
ஏதும் குறைவிலேன் எந்தை சடகோபன்
பதங்கள் யாமுடைய பற்று.

பொருள் - அழகான திருக்குருகூரினை அடையும் வம்சத்தில் தோன்றியவரை அல்லாமல், வேறு யாரையும் நான் மனத்தாலும், வாயாலும் வணங்க மாட்டேன். "என் அப்பனான ஆழ்வாரின் திருவடிகளே பற்று", என்று நான் அடைந்ததால் செல்வத்திலும் எந்தவிதக் குறையும் எனக்கு இல்லை.

அனந்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது

ஏய்ந்த பெருங்கீர்த்தி இராமனுச முனிதன்
வாய்ந்த மலர்ப்பாதம் வணங்குகின்றேன் - ஆய்ந்த பெருஞ்
சீரார் சடகோபன் செந்தமிழ்வேதம் தரிக்கும்
பேராதவுள்ளம் பெற.

பொருள் - மிகவும் சிறப்புடையவை என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட மேன்மை உடைய ஆழ்வாரின் தமிழ் வேதமாகிய திருவாய்மொழியினை எப்போதும் மனதிட வைத்துக் கொள்ளும் வல்லமை பெற்றிட, அதனைத் தவிர வேறு ஒன்றும் நினைக்காத மனம் வேண்டும் என்பதற்காக, மிகுந்த புகழினை உடைய, எம்பெருமானாரின் திருவடிகளை வணங்குகிறேன்.

பட்டர் அருளிச்செய்தது

வான் திகழும் சோலை மதிலரங்கர் வண்புகழ் மேல்
ஆன்ற தமிழ் மறைகள் ஆயிரமும் - ஈன்ற
முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த
இதத்தாய் இராமானுசன்.

பொருள் - விண்ணை முட்டும் அளவிற்கு ஓங்கி வளர்ந்துள்ள சோலைகளையும், நீண்ட மதில்களையும் உடைய திருவரங்கத்தில் பள்ளி கொண்டுள்ள பெரியபெருமானின் திருக்கல்யாண குணங்களைப் பற்றி கூறப்பட்டுள்ள, தமிழ் வேதமான திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் ஆயிரத்தையும், பெற்றெடுத்த தாயார் நம்மாழ்வார் ஆவார்; அதனை வளர்த்த தாயார் எம்பெருமானார் ஆவார்.

மிக்கவிறை நிலையும் மெய்யாம் உயிர் நிலையும்
தக்க நெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும்
ஊழ்வினையும் வாழ்வினையும் ஓதும் குருகையர்கோன்
யாழிசை வேதத்தியல்.

பொருள் - திருக்குருகூரில் உள்ளவர்களின் தலைவரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த, யாழினும் இனிய இசை போன்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் - எல்லோரையும் விட வேறுபட்ட எம்பெருமானின் இயல்பையும், ஜீவாத்மாவின் இயல்பையும், இந்த ஜீவாத்மா அவனை அடையும் வழிமுறைகளையும், அவனை அடைவதற்குத் தடையாக உள்ள வினைகளைப் பற்றியும், மோசடி வாழ்வினைப் பற்றியும் உபதேசிக்கின்றது.

நம்பிள்ளை தனியன்

வேதாந்தவேத்யாம்ருதவாரிராசேர்
வேதார்த்த ஸாராம்ருதபூரமர்க்யம்
ஆதாய வர்ஷந்தமஹம் ப்ரபத்யே
காருண்யபூர்ணம் கலிவரிதாஸம்

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை தனியன்

ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதபாதாபஜே நமாமி சிரஸா ஸதா
யத் ப்ரஸாத ப்ரபாவேந ஸர்வஸித்திரபூந்மம

தனியன்கள் ஸம்பூர்ணம்

தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்பு நெறிதன்னை வள்ளல்

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த

ஈடு மஹாப்ரவேசம் - முதல் ஸ்ரீய:பதி

மூலம் - ச்ரிய:பதியாய், அவாப்த ஸமஸ்தகாமனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகனான ஸர்வேச்வரன், "மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து" என்கிறபடியே ஜந்மபரம்பரைகளிலே தோள் மாறி நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்த இவரை, "அடியை அடைந்து உள்ளந்தேறி ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன்" என்று முதலிலே தம் திருவாயாலே சொல்லவல்லராம்படியாக முதலடியிலே விசேஷ கடாசுஷம் பண்ணி அருளினான்; ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்ட கர்மணா ஸுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வ்ருத்திமபீப்ஸதா என்கிறபடியே ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தை, உத்பந்நவசஷ்பாட்யம் என்னும்படி கடாசுஷித்தாப்போலே தத்வங்களை விசதமாக அறிவல்லராம்படி கடாசுஷித்தான்.

விளக்கம் - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் நாயகனும், அடைய வேண்டிய அனைத்தையும் உடையவனும், அனைத்துவிதமான திருக்கல்யாண குணங்களைக் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரன் (ஸ்ரீரங்கநாதன்) நம்மாழ்வாரை செய்தது என்ன என்றால் - திருவாய்மொழி (2-6-8) - மாறி மாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்து - என்னும்படி, தொடர்ச்சியாக வருகின்ற பல பிறவிகளில் தோன்றி, ஒரு பிறவி கழிந்தவுடன் மற்றொரு பிறவி எடுத்தபடி நித்ய ஸம்ஸாரியாக நின்ற ஆழ்வாரை: திருவாய்மொழி (2-6-8) - அடியை அடைந்து உள்ளந்தேறி ஈறிலின்பத் திருவெள்ளம் யான் மூழ்கினன் - என்று முதலிலேயே (பரபக்தி, பரஜ்ஞான, பரமபக்தி, ஆனந்த அனுபவம் என்னும் வரிசையில் அல்லாமல்), தன்னுடைய திருவாயினால் கூற வைத்து, முதல் அடியிலேயே சிறப்பான கடாசுஷத்தையும்

அருளிச் செய்தான். விசேஷ கடாஷம் என்பது "மயர்வற மதி நலம் அருளிநான்" என்னும்படி உள்ள, பக்தி ரூபமாகிய எல்லையற்ற ஞானத்தைக் கொண்டிருக்கும்படியாகச் செய்தான்.

கடாஷம் என்றால் மற்ற விஷயங்களில் வைராக்யமாக இருந்து, பகவத் அனுபவம் மட்டுமே உண்டாகக் காரணமாக உள்ளது ஆகும். விசேஷ கடாஷம் என்றால் இந்த ப்ரபந்தத்தின் மூலமாக, அகில உலகும் உய்யும்படியாகக் கடாஷித்தான் என்பதாகும். இப்படியாக அவன் கடாஷம் செய்த இடம் வேறு ஏதேனும் உண்டா என்பதற்குப் பதில் அருளிச் செய்கிறார்.

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - ப்ருந்தாவநம் பகவதா க்ருஷ்ணேநாக்லிஷ்ட கர்மணா ஸுபேந மநஸா த்யாதம் கவாம் வருத்திமபீப்ஸதா - பகவான் எனப்படுபவனும், பசுக்களை விரும்புவனும் ஆகிய கண்ணன் தன்னுடைய தூய மனதால் ப்ருந்தாவனம் புற்கள் நிறைந்த இடமாக மாறவேண்டும் என்று நினைத்தவுடன் இந்த இடம் புற்களால் நிரம்பி, அவற்றின் இடையில் பத்மராகக் கற்கள் போன்ற பல உயர்ந்த கற்களுடன் காணப்பட்டது என்று கூறியது. ப்ருந்தாவனத்தை இப்படியாகக் கடாஷித்தது போன்று உண்மையான பொருள்களை உள்ளது உள்ளபடி அறிய வல்லவராக நம்மாழ்வாரைக் கடாஷித்தான். அதாவது, தனக்காக ஆழ்வாரைத் திருவாய்மொழி அருளிச் செய்யவைத்து, அந்த திருவாய்மொழி மூலமாகத் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு வேண்டுவன செய்யலாம்படி ஆழ்வாரைக் கடாஷித்தான்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 25)

வ்யாக்யானம் - (நரகமே சுவர்க்கமாகும்) - அந்த நரகந்தான் போக பூமியோடொத்தது மாறி நினைப்பிடுமித்தனையிறே வேண்டுவது. விபீஷண விதேயம் ஹி லங்கைச் வர்யமிதம் க்ருதம் என்கிறபடியே ராவண ஸம்பந்தத்தாலே துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு ஸ்தாநமான லங்கையை ஸாத்விகர்க்கு ஸ்தாநமாக்கிக் கொடுத்தாற்போலே. இப்படி நரகந்தானே ஸ்வர்க்கமாம்படி பண்ணுகிறான் நாமியோவென்னில்; (நாமங்கள்) - திருநாம ப்ரபாவத்தாலே வந்ததாய்த்து. (நாமங்களுடைய நம்பி) - இத்திருநாமங்களை உடையவனாகையாலே புஷ்கலனாயிருக்குமவன். எல்லா நன்மைகளும் தன்னைப் பற்றிப் பெறவேண்டியிருக்கும் அவனுக்கும் எற்றத்தைப் பண்ணிக் கொடுக்கவற்றாயாய்த்து திருநாமமிருப்பது. தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந் என்றும், பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடையன் என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள் நாராயண சப்த மாத்ரம். (அவனதூரரங்கமென்னாது) - இப்படிப் பூர்ணனானவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம் கோயிலென்னும் இவ்வளவுகிடர் இவனுக்கு நேர்த்தி. நேர்த்தி அல்பமாய், பலம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும் இத்தைச் சொல்லவொட்டாத பாபத்தின் கனமிருந்தபடியென். இப்படித் திருநாமம் சொல்லுவார் அருகிருக்கலாகாதென்பாரும், அவர்களை நாட்டில் நின்றுப் போகத் துரத்துவாரும், திருநாமம் சொன்னதுவே ஹேதுவாக ஹிம்ஸிப்பாருமாயிறே ஸம்ஸாரந்தானிருப்பது. ஒருவனுடைய அந்திம ஸமயத்திலே திருமந்த்ரத்தை உபதேஸித்து, இத்தைச் சொல்லாயென்ன; அவனும் ஆமாகில் சொல்லிப் பார்க்கிறேன் என்று இத்தை அநேகருஞ்சொல்லி, அது தன்னைச் சொல்லாதே செத்துப்போனான். இரண்டும் அசுஷரம் ஒத்திருக்கச் செய்தே சொல்லவொட்டிற்றில்லையிறே பாப பலம்.

விளக்கம் - (நரகமே சுவர்க்கமாகும்) - அந்த நரகமே இன்பத்தை அளிக்கின்ற இடம் போன்று மாறியது. எப்படி என்றால், எம்பெருமானின் ஸங்கல்பத்தாலே ஆகும். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் - விபீஷண விதேயம் ஹி லங்கைச் வர்யமிதம்

க்ருதம் - இலங்கை என்னும் செல்வம் விபீஷணனுக்கு உரியதாக ஆக்கப்பட்டது - என்று கூறுவது போன்று, இராவணன் ஆண்டபோது அனைத்து தீமைகளுக்கும் இருப்பிடமாக இலங்கை இருந்தது; ஆனால் விபீஷணன் தனது ஆட்சியில் இலங்கையை ஸாதுக்களின் இருப்பிடமாக மாற்றிக் கொடுத்தான் அல்லவோ? இது போன்றே, நரகமும் ஆனது. இப்படியாக நரகம் ஸ்வர்க்கமாக மாற்றும்படியாக எம்பெருமான் உள்ளானா என்றால் (நாமங்கள்) - அவனால் அல்ல, அவனுடைய திருநாமங்களின் மேன்மையால் மட்டுமே இப்படி மாறியது. (நாமங்களுடைய நம்பி) - இப்படிப்பட்ட திருநாமங்களைக் கொண்டவன் என்பதால் பூர்ணமாக உள்ளவன். அனைவரும், அனைத்து நன்மைகளையும் எம்பெருமானை அடைந்து பெறவேண்டியதாக உள்ளது; இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கும் ஏற்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுப்பதாக, அவனது திருநாமம் அல்லவோ உள்ளது? மஹாபாரதம் - தேவோ நாம ஸஹஸ்ரவாந் - ஆயிரம் திருநாமங்களைக் கொண்ட தேவதேவன் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-3-1) - பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடையன் - என்றும் கூறுவது காண்க. பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-6-1) - நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள் - என்றும், ஸ்ரீவிஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம் - நாராயண சப்த மாத்ரம் - நாராயணன் என்ற சொல் கொண்டு மட்டுமே வேதனைகளில் இருந்து தப்புகின்றனர் - என்றும் கூறியது காண்க. (அவனது ஊர் அரங்கம் என்னாது) - "இப்படியாக பரிபூர்ணமான எம்பெருமான் எப்போதும் வசிக்கின்ற தேசம் திருவரங்கம் பெரியகோயில்", என்று இவ்வளவு மட்டுமே இவர்களால் சொல்லப்பட வேண்டும். இப்படியாக செய்யவேண்டியது மிகவும் எளிதாக, ஆனால் இதனைக் கூடக் கூற இயலாமல் இவர்களின் பாவங்களின் பலம் உள்ளதே! இப்படி இவனது திருநாமங்களைக் கூறுபவர்களின் அருகில் இருக்கக்கூடாது என்று ஒதுங்குபவர்களும், இவனது திருநாமங்களைக் கூறுபவர்களை நாட்டைவிட்டே விரட்டவேண்டும் என்று எண்ணுபவர்களும், இவனது திருநாமங்களைக் கூறியதையே காரணமாகக் காட்டித் துன்புறுத்துபவர்களும் இந்த உலகில் உள்ளனரே! ஒருவன் மரணம் அடையும் நேரத்தில் அவன் அருகில் இருந்தவர்கள், அவனிடம் திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து, அதனைக் கூறும்படி வேண்டினர். அவனும், "ஆகட்டும் பார்க்கலாம். முடிந்தால் சொல்கிறேன்", என்றான். இதனையே பலமுறை கூறினான் அல்லாமல், திருமந்த்ரத்தைக் கூறாமலேயே இறந்தான். அவன் கூறிய சொற்களும், திருமந்த்ரமும் ஒரே அளவாக உள்ளபோதிலும், அவனது பாவங்களின் பலம் அவனைத் திருமந்த்ரம் கூறவிடவில்லை.

வ்யாக்யானம் - (அயர்த்து வீழ்ந்து) - வகுத்தவன் திருநாமத்தை விஸ்மரித்து, விஷய ப்ரவணராய்க்கொண்டு தலைகீழாக விழுந்து, "மறந்தேன் உன்னை முன்னம்" என்றும், யந்முஹூர்த்தம் சஷணம் வாபி என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (அளியமாந்தர்) - திருநாமம் சொல்லுகைக்கு யோக்யமான நாக்குப் படைத்த

அருமந்த மநுஷ்யர். “தாமுளரே” என்கிற பாட்டையும், “நாவாயிலுண்டே” என்கிற பாட்டையும் சொல்லிக்கொள்வது. (கவலையுள் படுகின்றார் என்று) - துக்கத்தே அகப்படுவதே என்று. (அதனுக்கே கவர்கின்றேனே) - அதனுக்கே க்லேசப்படாநின்றேன் என்கிறார். “ஸுகரூபமான திருநாம ஸ்பர்சத்தாலே ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருக்கைக்கு யோக்யரானவர்கள் துக்க பாகிகளாவதே!”, என்றிறே இவர் க்லேசப்படுகிறது. அவதாரணத்தாலே எனக்குக் கரைதல், எனக்கும் பிறர்க்கும் கரைதல் செய்யவொண்ணாதபடி ஸம்ஸாரிகள் துக்கம் எனக்கு ஆற்றப் போகிறதில்லை என்கிறார். கவலை - துன்பம்.

விளக்கம் - (அயர்த்து வீழ்ந்து) - நமக்கு இயற்கையாகவே உறவினனாக உள்ள ஸ்ரீரங்கநாதனின் திருநாமத்தை மறந்தனர்; உலகவிஷயங்களில் ஈடுபாடு கொண்டு, அவற்றில் தலைகீழாக மூழ்கியுள்ளனர். இது மிகப்பெரிய துன்பம் என்பதை, பெரியதிருமொழி (6-2-2) - மறந்தேன் உன்னை முன்னம் - என்றும், காருடம் - யந்முஹூர்த்தம் சஷணம் வாபி - அவனை ஒரு முஹூர்த்தம் எண்ணவில்லை என்றாலும் - என்று கூறியது காண்க. (அளிய மாந்தர்) - ஸ்ரீரங்கநாதனின் திருநாமம் கூறுவதற்காகத் தகுதியான நாக்கைப் பெற்றுள்ள மனிதர்கள். இங்கு இரண்டாம் திருவந்தாதி (21) - தாமுளரே - என்பதும், முதல் திருவந்தாதி (95) - நாவாயிலுண்டே - என்பதும் படிக்கத்தக்கன. (கவலையுள்படுகின்றார் என்று) - இப்படி இவர்கள் துக்கத்தின் பிடியில் அகப்படுகிறார்களே என்று. (அதனுக்கே கவர்கின்றேனே) - இதனைக் கண்டே நான் கவலைப்படுகிறேன். “சுகமே வடிவாக அவனது திருநாமம் உள்ளது. இதன் மூலமாக இவர்கள் தீண்டப்பட்டு, ஆநந்தம் என்னும் கடலில் மூழ்கி இன்பத்துடன் இருக்கலாம். இப்படி இருக்கும் தகுதி பெற்ற இவர்கள் துன்பத்தில் மூழ்கினரே!”, என்று இவர் கவலை கொள்கிறார். “அதனுக்கே” என்ற பதம் மூலம் - தனக்காகக் கவலைப்படுதல், தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் சேர்த்துக் கவலைப்படுதல் என்ற இரண்டும் செய்யாமல், ஸம்ஸாரிகள் படுகின்ற துயரம் என்னால் தாங்க இயலவில்லை - என்று உணர்த்துகிறார்.

13. எறியும் நீர் வெறிகொள் வேலை மாநிலத்து உயிர்கள் எல்லாம்
 வெறிகொள் பூந்துளப மாலை விண்ணவர்கோனை ஏத்த
 அறிவிலா மனிசர் எல்லாம் அரங்கம் என்று அழைப்பர் ஆகில்
 பொறியில் வாழ் நரகம் எல்லாம் புல் எழுந்து ஒழியும் அன்றே.

பொருள் - இந்த உலகமானது அலைகள் வீசும் நீர், மாமிஸத்தின் நாற்றம் ஆகியவற்றுடன் கூடிய கடலால் சூழப்பட்டுள்ளது. இப்படிப்பட்ட பெரிய உலகில்

உள்ள மனிதர்கள் அனைவரும் - மிகுந்த நறுமணம், அழகு ஆகியவற்றை உடைய துளசிமாலையைச் சூடியுள்ளவனும், நித்யஸூரிகளின் நாதனும் ஆகிய பெரியபெருமாளைத் துதிப்பதற்காகவே உண்டாக்கப்பட்டனர். இதனைச் செய்யாத அறிவற்ற இவர்கள், "திருவரங்கம்", என்று மட்டுமே கூறினால் போதும். இதன் மூலமாக, புலன்களின் பிடியின் காரணமாக நரகம் போன்றுள்ள உலகங்கள் அனைத்தும், புல் முளைத்து அழிந்துவிடும் அன்றோ?

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்